

ДО
Г-Н ХРИСТО ХИНКОВ,
МИНИСТЪР НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

ДО
Г-ЖА ИВАНКА ДИНЕВА,
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА
ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ
„МЕДИЦИНСКИ НАДЗОР“

ДО
НАЦИОНАЛНА ПАЦИЕНТСКА
ОРГАНИЗАЦИЯ

ДО
ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА МЕДИИТЕ И
ОБЩЕСТВЕННОСТТА

**УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР,
УВАЖАЕМА Г-ЖО ДИНЕВА,
УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,**

Повод да се обърна към Вас е нашумелият през последните дни в медийното пространство казус с *„възлагането на повторна проверка“* относно смъртта на прекрасното 15-годишно момиче Даная в „Пирогов“. Признавам си, че се колебаех дали следва отново да се обърна към вас, но безкрайната несправедливост и привидната Ви ангажираност по този случай, ме провокираха допълнително да сторя това.

Аз съм майката на Максим. Максим Иванов, който остана на 17 г., заради липсата на лекари - детски неврохирурзи, заради недоглеждането и negliжирането на състоянието му от наличните такива в Пирогов, заради предпочетената по-скъпа пътека, пари и скъп консуматив през Комисията в НЗОК.

Аз не съм направила фондация, не се изявявам по медии и не съм „работодател“ на бивши депутати, не желая да се спекулира със смъртта на единственото ми дете, но подобно на другите почернени майки, имам не по-малко право на яснота и справедливост. Вярвам, че след смъртта на Максим поне това съм заслужила: справедливост и яснота – при какви условия и защо синът ми почина от едно лечимо заболяване!? Затова ще си позволя да Ви задам няколко въпроса, както и да опресня паметта Ви, защото аз помня всеки ден в болницата със сина ми!

Г-н Министър, Вие сте принципал на „Пирогов“, а ИАМН е юридическо лице на бюджетна издръжка към Вас, нали така? Вие, как гарантирате обективност на проверката извършена от ИАМН в „Пирогов“? Нали, ако се констатира нарушение, то Вашата болница ще плаща за тях!?

От публичните изяви в последните месеци стана ясно, че има политически чадър над тази болница и очевидно случващото се в нея се потушва, с помощта на други държавни инструменти – МЗ, ИАМН, вероятно и други, Вие приемате ли случващото се за нормално? Така ли трябва да функционира контролът на лечебните заведения?

Г-жо Изпълнителен директор, как ИАМН извършва проверка по документи, които се съставят без ясна правна рамка от лекари, които потенциално ще бъдат проверявани, наказвани, обвинявани, а защо не и подсъдими?

Вие, знаете ли, че ИАМН отказват да ми кажат кои лица са проверявали случая със смъртта на сина ми? Каква е тяхната квалификация, лекари ли са изобщо? Единственото, което разбрах е, че в комисията участвал „външен експерт“. Не получих отговор и на питането си на какъв принцип и как е избран конкретен външен консултант неврохирург, който да провери фактите около смъртта на сина ми? Как този „външен експерт“ гарантира обективност в проверката и кой гарантира, че същият не е влизал в контакт с колегите си в Пирогов, за да ги предпази? Как го избрахте този експерт!? Кой е!? Може ли да е бил предложен от Директора на „Пирогов“, например или е някой „доверен“ експерт на Министерството, същото онова, чиято е болницата?!

За разлика от майката на Даная, която е получила 52 страници, аз получих поскромните 36 стр., с описания и фактология, която не отговаря на това, което се случи, един безсмислен и непълен преразказ на медицинската документация, която не отразява вярно случилото се, констатации, които не почиват на истината, в които няма нито медицина, нито нещо общо със стандартите или добрата практика.

Ясно в сигнала си към Вас аз посочих, че нищо от описаното в медицинската документация на сина ми не е вярно! Аз бях с него всеки Божи ден, там бях, видях го и го живях, защо не се доверихте на мен?! А предпочетохте да четете скалпена документация? Всеки лекар пише, това което го оправдава – него или клиничната пътека, по която ще получи повече средства, питам Ви защо в моя случай не изразихте съмнение, че документите от Пирогов не отговарят на действителното или Вашите служители и неизвестно как назначените външни консултанти са потулили случая!?

Досега си мълчах, спазвах законите, с което какво заслужих – 36 страници преразказ, на невярна документация и мнение на някой си „външен експерт“, че детето ми е много добре лекувано!? Защо за смъртта на Максим никой не се усъмни, че може да има невярна или подменена документация, за да я изпратите към Прокуратурата? Можете ли да ме погледнете в очите и да кажете, че това, което се случи със сина ми е нормално!? Аз бях там през цялото време, аз бях тази която слушаше лъжите им всеки ден, на която никой никога не благоволи човешки да обясни ситуацията. Тази, чието дете стана жертва заради едни пари.

Когато констатираха проблем с Максим, всички лекари неврохирурзи, с които се бях консултирала бяха категорични, че първо трябва да се оперира туморът, а в последствие, ако се наложи да се постави клапа. При Максим това стана по обратен ред, защото още с приема ни в Пирогов д-р Захаринов разбра, че сме готови на всичко, че знаехме, че е спешно и трябва да направят нещо, ние им бяхме в ръцете и пряко, и преносно, а за тях с клапата ще е по-изгодно, защото ще вземат повече пари и затова, въпреки че не беше наложително. Какво ще ми кажете за това, че д-р Захаринов реши да сложи клапа на сина ми още в първия момент, в който ни видя? Та, в кабинета си той не успя да отвори диска с образните изследвания, за да види тумора му, но вече ме убеждаваше, че трябва клапа! За която трябва да подам документи към Комисия в НЗОК. Защо!?

Платих за онлайн консултация през сайта на проф. Габровски, той ни каза, че спешно трябва да оперират тумора, а ако се наложи да се сложи клапа, уж беше уговорено да постъпим в Пирогов, но когато пристигнахме в Пирогов никой не знаеше – нито кои сме, нито защо сме там! Това нормално ли е? Така ли се прави диагностика!?

Знаете ли какво е да виждате как детето Ви гасне, а с дни да не се появява лекар - специалист? Аз платих избор на екип, за да участва проф. Габровски в операцията на сина ми, след нея той нито веднъж не дойде да види как е оперираният от него пациент! Нито веднъж! Когато се опитах да го причакам и да говоря с него всеки път срещях въпроса: „А, кой е Максим?!“. Плащах за онлайн консултации на сайта му, въпреки че синът ми беше в болницата, където той работи! Това редно ли е? Нормално ли е? Какво

контролирате и проверявате Вие, измислените от тях документи?! Няма да се изненадам, ако в тях пише, че е идвал, че се е грижил, ако някъде се е подписвал, нали в тази болница ги съставят тези документи, нима очаквате да си разкрият грешките?! Нужно ли е за всичко да плащам такса за екип, при положение, че проф. Габровски не се вясна нито веднъж при сина ми? Как той осъществи постоперативна грижа? Вие това проверявахте ли го?

Какво ще ми кажете – какъв е протоколът при поставяне на клапи, колко вида клапи има, как се решава, коя за кой пациент и състояние е подходяща? Има ли такива, които са „*по-добри*“!? Нещо да имате да ми кажете по въпроса, когато екипа на проф. Габровски в лицето на д-р Илков ме излъгаха, че ще му настройат клапата на някакво междинно състояние 170 mmH₂O, както и че *“е оставил клапата незаклучена“*, а в последствие се оказа съвсем друго!? Защо никой не ми каза, че са му сложили такава клапа, която няма такава *„междинна опция“* изобщо!? Защо експериментираха с детето ми? Защо злоупотребиха с майчиното ми доверие и безсилието ми пред болестта?!

Още първият ден, когато ни приеха в Пирогов, аз не знаех, че трябва да следя за всичко сама. Включиха на Максим система Дексаметазон, която изтече до край и влезе въздух, дойде сестрата без да види това и директно включи нова система. Без да я обезвъздуши, маркучето беше пълно с въздух, направо сложи нова банка. Когато аз я спрях и буквално я гоних в коридора, за да и кажа, че има въздух, бях овикана и наречена с грозни думи, как така не съм видяла по-рано, моя работа било малко преди края да я спра и да я извикам. Сестрата се върна бясна, дръпна шлауха от абоката и изплиска навсякъде с кръв. В стаята имаше още една майка с малко дете, при което всички онемяхме. Беше като сцена от филм на ужасите, в който за съжаление всички участваме. Следващите 3 дни бяха кошмар, отношението беше все едно сме в животни в конюшня. Това проверявате ли го? Или не, вие работите по документи – а това най-вероятно никой, никога няма да го опише!

Операцията за премахване на тумора на сина ми беше на 20.10.2021 г., продължи около четири часа, според лекарите била кратка за такава операция. В последствие разбрах, че туморът не е отстранен изцяло, понеже мястото на което е разположен не позволявало. Ако е така, защо никой не ми го каза преди операцията?! Защо никой не беше честен да ми каже, че тук толкова могат!? След операцията лично д-р Захаринов дойде и ми каза, че се налага детето да остане за един ден в реанимация за възрастни, но няма нищо страшно, всичко с операцията било наред, *„той просто е вдигнал температура до 38 градуса и утре ще го свалят в отделението“*. Попитах д-р Захаринов как е минала операцията, какво ще се случи с остатъка от тумора? Д-р Захаринов все едно нямаше нищо необичайно, с възможно най-бездушния си тон ми съобщи, че *„по предварителна хистология е злокачествено, какво да Ви кажа, с две думи няма шанс да живее, да не се надявате“*. Преди операцията, никой не благоволи да разговаря с мен, да ми обясни какви може да са последиците от нея, такава опция никога не бе обсъждана, дори споменавана. Каква е тази *„предварителна хистология“*? Има ли я описана в документите? Вие проверихте ли това? Не мога да Ви опиша как се почувствах – в прав текст ми казват, че детето ми умира и няма смисъл от нищо. Поведението им беше същото – няма смисъл да се полагат грижи, нали е отчетено финансово, какво се случва няма значение. Знаете ли как се намират сили да продължиш след едно такова изказване!? **И какво стана, излезе окончателната хистологията на тумора на Максим, той не е злокачествен, от него не се умира, напротив при добре проведено лечение има висок процент на преживяемост с години!** Резултатът от хистопатологичното изследване е Пилоцитен астроцитом I степен по СЗО. Според достъпна медицинска информация „астроцитомът“ е най-често срещания тип глиомен тумор. Формира се в клетките, наречени астроцити, в главния или малкия мозък. Съществуват четири степени на

астроцитом, като първа степен или още пилоцитен астроцитом е бавно разрастващ се тумор, който най-често е доброкачествен и рядко се разпространява в прилежащата тъкан. Обикновено се среща при деца. Това аз разбрах, след смъртта на сина ми, защото за лекарите в Пирогов това не „беше водещо“. Вие проверихте ли „разминаването“ между т. нар. „предварителна хистология“ и тази, която описах в последствие? Кое е вярно? Или няма значение, какво съм преживяла аз, докато един бездушен човек с равен тон ми обяснява, че няма смисъл да се прави каквото ѝ да е, защото резултатът е ясен. А резултатът се оказа различен! Как при такова разминаване се лекува? Различен ли е подходът, Вие проверихте ли?

Вие, проверихте ли защо се наложи втора операция за смяна на „неработещата“ клапа, поставена на сина ми без абсолютно никакви индикации за това?! Какво пише в документите, от колко време тази клапа не е работила, защо мъчиха детето ми!? Кой оцени нуждата и риска от втората операция на сина ми?! Проверихте ли и това? Не сте, вероятно, защото по документите, съставени от тези, които го оперират, няма проблем!?

Да ви споделя нещо, което също вероятно не го пише в документите: от една страна болницата няма достатъчно персонал – сестри, болногледачи, санитарни и разчита на притеснени близки, които плащат такса и да „работят“ като такива, от друга - не ѝ пречи на болницата да взема такса за придружител, защото искаме все пак децата и близките ни да са под наблюдение и грижа, но от трета страна сме овиквани, свити в ъгъла, на някой разклатен стол, да спим в коридорите, да няма достъп до нормален санитарен възел. В неделя през нощта на 10.10.2021 г. по спешност настаниха в стаята на Максим бременна майка с дъщеря ѝ тийнейджър, след катастрофа. Стая 3x3 метра 3 жени с три деца, две, от които големи. В разгара на Ковид пандемия. Аз самата бях наскоро оперирана с коремна операция. Аз и бременната майка бяхме принудени да спим на столове в коридора. И си плащахме за „лукса“ да бъдем до децата си, когато те имат нужда от грижи, които в болницата никой не може или не иска да им окаже. През целия ми престой със сина ми в Пирогов - нямаше никаква комуникация между лекарите и персонала, едни и същи безразборни, хаотични действия се повтаряха с различен успех и нужда, от различни хора, все едно не си говорят, не се познават, не работят в една болница. На 6-тия ден след втората операция върнаха Максим в отделението. Той вдигна висока температура 38,9°C и повърна на няколко пъти. Дясната му ръка, на която беше поставен абокат, беше отекла, червена, изглеждаше двойна в сравнение с лявата. На всеки доктор или сестра, които идваха показвах, никой не взе отношение. Все едно не сме в болница, молих им се поне един компрес с риванол да му направят, но никой нищо не предприемаше. Гледах ме с насмешка „това ли ти е проблем сега, ще мине от само себе си“. Е, не минаваше. Вие това проверихте ли го или и то не фигурира в документите? Една вечер една от сестрите видя ръката му, аз едва се сдържах да не се разплача, стана ѝ неудобно, защото много я молих, да му направи нещо и тя просто не успя да излезе набързо като другите, та му направи компрес, на следващия ден ръката му беше значително по-добре. Това не го пише в документите, нали? Това Вие няма как да проверите, нали? В документите пишеше ли, че всеки от персонала правеше каквото е решил, нямаше обсъждане, нямаше диалог, нямаше елементарни процедури кой, защо прави нещо спрямо пациента, дали това е в негов интерес или по-важно да се вземат парите по пътеката?! Давах ми да подписвам документи след операциите, никой, никога не дойде като човек да ми обясни какво се случва с детето ми. За сметка на това вменяването на вина от страна на всички е жестоко, все едно аз съм избрала детето ми да е болно, все едно аз съм виновна, че нямам пари да отида в Ханوفر, където работи д-р Герганов, все едно аз съм виновна за всичките им житейски несгоди, все едно пациентите и близките са бreme, пречка, неприятност, която трябва да се изтърпи, докато касата плати!

В Пирогов освен персонал и човечност липсват и елементарни нещата като сапун, тоалетна хартия, хартиени кърпи за ръце, дезинфектанти. Хигиената в болницата беше под санитарен минимум, за един месец престой в отделението, в разгара на Ковид епидемия, когато всички ни убеждаваха колко е страшно положението и какъв героизъм се изисква за борба с този причинител, в стаята, където беше Максим само два пъти бяха дезинфекцирани дръжките на вратите. От време на време, но не всеки ден, се почистваше подът. Почистването беше меко казано компромисно, дори не се стигаше до всички ъгли на стаята. Отношението на санитарите беше нечовешко! Доколкото ми е възможно за поддържане на хигиената се грижех лично. Купувах дезинфектанти, опитвах се да почистя и избърша колкото е възможно. Знаех колко е важно това! Въпреки това, след първата операцията и кратък престой в реанимация Максим се върна в отделението с конюнктивит и с вътреболнична инфекция, която лекарите скриха от мен, но лекувах с антибиотици. Когато след операцията на Максим дойде лекар, който да му смени превръзката на мястото на операцията, докато махаше превръзката се спогледа със сестрата и каза: „Това нещо не ми харесва!“, сестрата отговори: „Да и на мен, затова ви извиках“, дадох ми „да изпера на чеимата хубаво“ мрежичката, която беше на глава му, имаше жълто-зеленикав цвят. Попитах ги какво се случва, те ми казаха, че „всичко е наред“. Взеха му ликвор за изследване и кръв за хемокултура. Питах какви са резултатите, всички казаха „спокойно, няма нищо, отрицателни са“. Въпреки това му включиха антибиотици Ванкомицин и Меронем 5-6 дни, Дифлукан 2 дни. Не бях сигурна какво се случва, но след антибиотиците състоянието на Максим се подобри, нямаше температура и спря да повръща. Това пише ли го в документите?! Вие проверявали ли сте го? За моя изненада в последствие никой не му взе кръв или урина за контролни изследвания. След махането на катетъра, детето постоянно и дълго време се оплакваше от болки при уриниране, споделяхме на лекарите, но отново никой не взе отношение. Очевидно беше, че има инфекция, но екипът бездействаше по отношение на нея. Сигурно и това не го пише в документите!?

Вие проверихте ли кой и как свали конците на сина ми след операциите? Няколко дни преди да ни изпишат махнаха конците от главата и ми казаха, че на следващия ден мога да го изкъпя. На следващия ден, когато го съблякох, видях че не са махнати конците от корема му, т.е. почти един месец никой не се сети, че трябва да ги махне. Попитах ги това нормално ли е? Така ли трябва да се прави? Никой нищо не предприе. Просто ги махнаха, без да коментират. Сигурно и това не го пише в документите, затова не сте го проверили!? Някакъв протокол за работа нямат ли тези хора? Или има стандарт и документи, колкото да си вземат парите от НЗОК?! Помолих да ми дадат машинка да подстрижа, Макс понеже, беше с дълга коса, която не беше къпана от почти месец. Когато го подстригнах видях, че има конци които са отрязани, но не са извадени. Извиках сестрата, започнах да ѝ обяснявам, а тя само дето не ме наби, докато ехидно ми обясняваше, че това бил „косъм“, Е, не беше! Половин час спорехме, тя държеше че това е косъм, накрая ни извика в сестринската стая, светна си лампа, помогна си с лупа, видя че е конец и го свали. Това ли са грижите, това ли е медицината, това ли е хуманността? А Вие, какво направихте? Какви условия създадохте за по-добра среда на работещите? Проверихте ли това?

В първите дни на последния ни престой в Пирогов в същата стая настанаха дете с доказан Грип А, на следващия ден и двамата с Максим бяхме болни. Това редно ли е? Нормално ли е да се „смесват“ пациентите, няма ли стандарт? Ако няма - то Вие какво правите изобщо и какво проверявате? В отделението имаше придружител от ромски произход, който ни окраде и постоянно ни изнудваше, като издевателстваше върху пациентите и персонала. Нещо да сте предприели по въпроса?

Всеки път, когато сме били в болница Пирогов, въпреки че сме били уж „с предварителна уговорка“, нещата са се случвали много бавно, чакане с дни, в които нищо не се случва, дни в които никой не дава никаква информация за нищо, лошо до безобразие отношение, ужасяващ цинизъм и за пациентите и за техните близки.

През цялото време ми се създаваше усещането, че очакват да им предложи повече пари, за да се ангажират и погрижат за детето ми. Мои познати ми споделиха, че синът им е лежал в Неврохирургията за възрастни и на ръка са давали пари на лекарите, за да им обърнат внимание. Вярвайте ми, ако имах повече – бих дала, но не само няхах, но и не смятам, че е човешко за хора в това положение да бъдат унизявани и принуждавани на това! Аз лично бях свидетел, как придружителка даваше пари всеки път на санитарите, за да сменят памперса на мъжа ѝ. След смъртта на Максим се свързах и разговарях с майки, чиито деца са били в нашата ситуация в „Пирогов“, там където лекарите не са виждали „проблема“. За разлика от мен, която се доверих на Пирогов, тези майки са реагирани на време и са разговаряли с неврохирурзи от болница „Иван Рилски“, които са реагирани адекватно и са спасили децата им. Разбрах, че в началото на 2023 г. в реанимация за възрастни има един пациент на 21 г., като случаят му е абсолютно идентичен с този на Максим.

След дългия ми престой в Пирогов, разбирам, че ние с Максим, а в следствие и Даная, не сме изолирани случаи. Това е ежедневие и ако другите родители не сигнализират, това е от страха, че неврохирурзите в България се броят на пръсти и ние във всеки един момент зависим от тях, не защото сме доволни.

Опитах се да простя, но това не е справедливо. Тежко ми е, че изгубих единственото си дете, единствения смисъл на живота ми, отгледано с толкова мъки и лишения. Очаквах поне някаква яснота и справедливост, когато се проверява смъртта му, но се срещнах с поредното бездушие на държавната машина. Министърът, чиято е болницата, проверява чрез ИАМН, които са под негов контрол, своята болница, по документи, които са съставени от лекарите, в тази болница... Питам Ви защо случаят с моя син не беше консултиран с национални консултанти? Защо чакаха 19 дни, преди да вземат някакво решение и да предприемат нещо!? При положение, че всеки лекар знае, че това е спешна ситуация, имаше всички признаци на хидроцефалия и мозъчен оток? Защо, ако в Пирогов не са знаели какво да правят не ни изпратиха по спешност с детето ми в чужбина, където могат да му помогнат? Защо въпреки забавянето им и очевидната им неяснота по случая с Максим, на всяка цена пожелаха те да се занимаят със случая му? Една усвоена клинична пътека, по-важна ли е от живота на детето ми?

Мисля, че решението на Максим да му се сложи клапа, преди да бъде отстранен туморът, беше просто, за да се отчетат пари и да се вземат скъпоструващи клинични пътеки, а като не му решиха проблема изцяло ни направиха зависими от тях - до живот пациенти на „Пирогов“. Попитах ги хиляди пъти, защо първо клапа!? Отговорът беше: „За всеки случай, може да му потрябва в бъдеще.“ Нима, ако има малка вероятност да си счупя крака някога през живота си, то трябва да го гипсирам предварително и да си седя цял живот с гипса?! Ясно в епикризата пише, че след частичното отстраняване на тумора, вентрикулите са проводими, пише го в епикризата от Пирогов! Кое наложи да сложат клапа?! Други лекари ми обясниха, че веднъж поставена „за всеки случай“, клапата не помага, защото вентрикулите атрофират и организмът „става зависим“ от нейната функция. Това ли беше целта!? Кой и как избра каква клапа да се сложи на Максим!? Тя ли беше най-подходяща за сина ми или от нея се вземаше най-висок процент?! Защо първия път му бяха сложили клапа, която няма междинни стойности, не разбирам защо, при положение че за деца се предлагат клапи с повече възможности за регулиране? Втората клапа, която сложиха, е точно такава, но тя така и не заработи...

Имам контакти с две майки, на които децата са с диагнозата на Максим, чиито деца също са имали хидроцефалия, в следствие на тумора. Едното дете е оперирано в „Токуда”, предупредили са майката, че е възможно да се наложи да се постави клапа в последствие, но не могат да кажат нищо преди да извършат операцията на тумора. Отстранили са изцяло тумора, не са слагали клапа. Изписали са ги на 7-мия ден след операцията. Детето, Слава Богу, си е живо, здраво. Другото дете е оперирано от проф. Герганов в Хановер. И при него не е отстранен изцяло тумора, но няма клапа. Проследяват го и ако започне да нараства вече ще се предприеме операция или терапия. Слава Богу и то е живо, развива се като нормален човек.

Ако лечението на Максим е било толкова успешно, както го изкарват по документи, докато ви убеждават с какво подобрение е той, защо вместо обичайните между 7 и 10 дни след такава операция, ние прекарвахме там месеци. Искам да разбера истината! Не искам да си препращате преписки по компетентност, не искам да пускате гръмки прессъобщения как правите проверка на проверката, не искам Вашето съчувствие, искам да работите, обективно и професионално!

**УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР,
УВАЖАЕМА Г-ЖО ДИРЕКТОР,**

Не искам да ми се налага да роня сълзи по телевизията или да правя фондации и да събирам пари за каузи, не искам Национална детска болница, това ще е просто една по-чиста и голяма сграда, където същите тези хора, ще работят при липса на каквито й да е правила – не, не искам! Няма смисъл!

Искам да ми отговорите как издавате разрешителни за дейност на болниците, например за детска неврохирургия, ако нямате стандарти за това?

Как проверявате документи, които всеки може да манипулира – пренаписва, дописва, изгубва и т.н.?

Искам да ми кажете кой е този мистериозен „външен експерт“, проверявал смъртта на сина ми? Той къде работи? Той носи ли отговорност за становището, което е написал и получил ли е възнаграждение за участието си в проверката? Допускате ли, че може да е участвал само „за да изпере“ колегите си? На какъв принцип ги избирате тези експерти в проверките?

Как гарантирате обективност на една проверка?

Не знам има ли смисъл да искам да спрете с лицемерието, защото дали ще уволните директора на Пирогов или не, не е нещо, което ще промени случващото се в болницата принципно, това ще е поредния политически ход и нечие изпиране с бягство от отговорност! Държа да ми обясните обаче, как за едни може, за други не - какво значи „възлагане на повторна проверка“? Ако има данни за извършено престъпление, защо не го изпратите в Прокуратурата, а продължавате да „замазвате“, ако има и малко останали следи за нередностите в Пирогов?!

Държа адекватните, отговорни, стойностни хора, каквито със сигурност има във всяка болница, в това число и в Пирогов да не бъдат слагани под общия знаменател. Писмото ми не е насочено към тях, а вярвам и те няма да се припознаят в него, но с останалите, какво ще правите г-н Министър? Болницата е Ваша, все така ли ще работят?

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА ОТ МЕДИИТЕ,

Моля Ви, не ме търсете, за да правите сензации. Публикувам настоящото провокирана от демонстрирания двоен аршин и липсата на каквато и да е справедливост

и обективност от страна на МЗ и ИАМН, при проверките! Не търся нито съчувствие, нито псевдо-внимание и загриженост. Не желая да използвам смъртта на сина си, за да запълвам ефирното Ви време. Ако наистина сте заинтересовани – търсете тях! Търсете Министъра, ИАМН, институциите, Пирогов, нека те кажат какво правят!?

Аз искам истината, справедливост и ясни правила в бъдеще, за да няма други майки като мен! Без компромиси, без политика, без комисионни и дарения, без публични изяви - просто едно работещо здравеопазване, където пациентите биват лекувани според нуждите и заболяванията си, а не според нечии финансови интереси. Искам държавата да си свърши работата, без да бъде измествана, без да абдикира, без да прехвърля отговорността на когото и да е!

От Министъра и ИАМН очаквам писмени отговори на всички поставени от мен въпроси в това писмо! Настоявам за тях!

С УВАЖЕНИЕ:

ДИАНА АНГЕЛОВА